

La dutxa.

Estava dempeus. Despullat. S'acabava de treure la roba peça a peça i a poc a poc. La manera pausada de fer les coses mai l'havia abandonat, havia romàs en ell com qui s'aferra a ves a saber què per continuar endavant. N'havia fet una muntanya al terra, per ordre de caiguda: primer les sabates, després els pantalons ratllats; tot seguit la camisa, també ratllada; a continuació el dos mitjons plens de forats que havien perdut el color blanc feia molt de temps i per acabar aquells calçotets gastats i també de color indeterminat. Completament nu, amb les mans caigudes als costats, tenia la mirada fixa en l'objecte que tenia just davant. No era més que un mirall amb marc de fusta corcada, que li reflectia les seves vergonyes. Feia més de deu minuts que s'observava embadalit. Se'n feia creus de com havia canviat la seva fisonomia. Mirés allà on mirés descobria una cosa nova que abans no hi era allà. Quan de temps feia que s'havia mirat per darrera vegada a un mirall. Quatre anys? Cinc anys? Sis, potser? No ho recordava, però tant hi feia. Allà on veia quelcom diferent al que ho recordava, es passava el tou dels dits per sobre per certificar que allò no era un engany del mirall ni una mala passada que li jugava aquell espill. Què hi guanya jugant amb ell d'aquella manera? No havien ja jugat prou amb ell d'altres maneres?

Senyor Poldek?

Silenci. Ell no deia res. Com si no ho sentís. Aquell mirall li tenia tant xuclada l'atenció que tot el que passava al seu voltant senzillament passava, i ja està. Però no influïa gens en ell.

Em sent, senyor Poldek?

I un van sonar un parell de cops enèrgics a la porta. Cops fets amb els artells de la mà d'una dona preocupada, tensa, que feia estona que darrera la porta esperava escoltar el so de l'aigua corrent a la dutxa. Però res, en va, la dutxa seguia muda. Callada. Silenciosa. Inert.

El senyor Poldek va tornar d'aquella dimensió a la que l'havia transportat el mirall i aixecant lleument la veu va dir que sí, sí que la sento, només m'havia quedat quiet davant el mirall. I va afegir un disculpi, però espero que ho entengui, fa molt de temps que no... I va callar perquè de l'altra costat de la porta es va sentir un no pateixi, senyor Poldek, l'entenc perfectament, però ara dutxis, sisplau, o agafarà fred i això no seria bo. I va afegir: encara està feble i no seria convenient que en el seu estat agafés cap malaltia.

Malaltia? Com si *allà* no n'hagués contret de malalties. *Allà* se n'enganxaven de tot tipus. Els fred, la poca higiene personal, les condicions inhumanes, la mala alimentació, ... Tot, absolutament tot, contribuïa amb el seu granet de sorra. *Allà*, a l'infern, què carai l'infern, allò era pitjor que un infern, estar malalt estava a l'ordre del dia. Però estar malalt, trobar-se malament, no poder-se ni aixecar del llit perquè el tal i el qual virus t'ho impedia, no era excusa. La feina era d'obligat compliment i...

Senyor Poldek? Està bé? Vol que entri i l'ajudi?

Novament aquella veu tendra de la infermera que ara mateix no recordava el seu nom. Se la va treure de sobre amb un no, no, no cal que entri, gràcies. A més a més, el que veurà aquí dintre no té gaire interès, no sé si m'entén... He perdut molt i despullat perdo. I va esbossar una mitja rialla. El sentit de l'humor tampoc l'havia abandonat mai. Sempre tenia apunt una paraula, una frase o un gest ridícul per fer sentir millor a l'altre, per alleugerar-li la dura càrrega que *Allà* havien de suportar.

I ara sí. Ara havia arribat l'hora de la veritat. Ara s'havia també de treure les pors i deixar-les apilades a sobre del munt de roba que reposava al costat dels seus peus. Ara era l'hora d'encarar la dutxa. Un, dos, tres, quatre passes separaven la banyera, el seu objectiu, del lloc on estava palplantat davant del mirall. La dutxa. Aquella paraula era molt temuda *Allà*. Sentir aquelles cinc lletres juntes, aquella de, aquella u, aquella te, aquella ics i aquella a provocava autèntics calfreds de por. Mirades farcides de pur terror. Llàgrimes als ulls. Caps abaixats. Destins de no tornada. Dutxa purificadora, en deien. I l'única veritat d'aquelles dutxes purificadores era que qui entrava per la porta ja no en

sortia. Bé, sí que en sortia, però transformat en fum als crematoris que hi havia just al costat. I *Allà*, per molt que es volgués amagar, era un secret a veus. Quan et senyalaven amb la punta del fusell i feien aquell gest de tu, fill de puta, som-hi, dempeus, jueu de merda, deixalla de la humanitat, circula cap allà, sí, cap allà, al costat d'aquella escòria humana d'allà, que avui us ho passareu molt bé.

I va fer el primer pas, escurçant la distància. Un pas ferm, decidit, sense cap mena de dubte. Pensant que allò no era més que una dutxa normal i corrent, d'aquelles que et treuen tota la brutícia de sobre, d'aquelles que eliminen totes les restes de porqueria que omplen el cos. Només era allò, segur, no?

I va fer el segon pas, escurçant encara més la distància. Ara no més quedava la meitat. El pas va ser decidit, però mica en mica els dubtes anaven entrant, penetrant, trencant i vençant aquell convenciment inicial.

El tercer pas va ser definitivament el pas de la por. El pas del dubtes. El pas del bloqueig. El pas del no puc continuar, no tinc forces. El pas de les preguntes i dels *isis*. I si allò no era un dutxa d'aigua? I si allò era una dutxa de gas d'aquelles com les que hi havia *Allà*? I si quan accionava la maneta l'habitació s'omplia de d'aquella mena de fum tòxic i ell s'hi quedava allà?

Senyor Poldek?

Ara la veu de la infermera semblava més propera, com si estigués al seu costat. De sobte, una mà amiga, delicada, es va recolzar a la seva espatlla esquerra. Ell va girar el cap i va veure a la jove vestida de blanc i amb una còfia al cap. Amb un to suau i una cantarella plena de tendresa va dir la guerra ja s'ha acabat, senyor Poldek, no més morts, no més pors, s'ha acabat, em sent? S'ha acabat. Fa dos dies els aliats van entrar a Berlin i van prendre la ciutat. És lliure, senyor Poldek, lliure!

I llavors li va agafar la mà i el va guiar cap a la temuda dutxa. I el senyor Poldek es va deixar portar.

Pseudònim: NoEmVeCapAlCap